

Međunarodni sud za krivično gonjenje
osoba odgovornih za teška kršenja
međunarodnog humanitarnog prava
počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije
od 1991. godine

Predmet br. IT-04-74-T

Datum: 3. juni 2010.

Original: FRANCUSKI

PRED PRETRESNIM VIJEĆEM III

U sastavu: sudija Jean-Claude Antonetti, predsjedavajući
sudija Árpád Prandler
sudija Stefan Trechsel
sudija Antoine Kesia-Mbe Mindua, rezervni sudija
Sekretar: g. John Hocking
Nalog od: 3. juni 2010.

TUŽILAC

protiv

**Jadranka PRLIĆA
Brune STOJIĆA
Slobodana PRALJKA
Milivoja PETKOVIĆA
Valentina ĆORIĆA
Berislava PUŠIĆA**

JAVNO

**NALOG PO ZAHTJEVU TUŽILAŠTVA DA SE ODLOŽI ROK ZA PODNOŠENJE
ZAHTJEVA ZA REPLIKU TUŽILAŠTVA**

Tužilaštvo:

g. Kenneth Scott
g. Douglas Stringer

Obrana:

g. Michael Karnavas i gđa Suzana Tomanović za Jadranka Prlića
gđa Senka Nožica i g. Karim A. A. Khan za Brunu Stojića
g. Božidar Kovačić i gđa Nika Pinter za Slobodana Praljka
gđa Vesna Alaburić i g. Nicholas Stewart za Milivoja Petkovića
gđa Dijana Tomašegović-Tomić i g. Dražen Plavec za Valentina Ćorića
g. Fahrudin Ibrišimović i g. Roger Sahota za Berislava Pušića

PRETRESNO VIJEĆE III (dalje u tekstu: Vijeće) Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog humanitarnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. godine (dalje u tekstu: Međunarodni sud),

RJEŠAVAJUĆI po "Zahtjevu tužilaštva u vezi sa izvođenjem dokaza u okviru replike" podnesenom na javnoj osnovi 25. maja 2010. (dalje u tekstu: Zahtjev) kojim Tužilaštvo (dalje u tekstu: tužilac) traži od Vijeća da odloži rok za eventualni zahtjev za repliku, koji je Vijeće odredilo za 25. maj 2010.,¹

IMAJUĆI U VIDU "Nalog o rasporedu za podnošenje zahtjeva za odobrenje da se uloži replika na osnovu pravila 85 Pravilnika" koji je Vijeće izdalo na javnoj osnovi 21. aprila 2010., kojim je Vijeće naložilo stranama u postupku da podnesu svoje eventualne zahtjeve za ulaganje replike najkasnije do 25. maja 2010. (dalje u tekstu: Nalog od 21. aprila 2010.) i "Odluku kojom se razjašnjava odluka od 21. aprila 2010." koju je Vijeće donijelo na javnoj osnovi 19. maja 2010. (dalje u tekstu: Razjašnjenje od 19. maja 2010.),

IMAJUĆI U VIDU "Nalog u vezi s okončanjem faze izvođenja dokaza odbrane" izdat na javnoj osnovi 17. maja 2010., (dalje u tekstu: Nalog od 17. maja 2010.) kojim Vijeće posebno konstatuje "da su svi timovi odbrane (...) završili s izvođenjem svojih dokaza iako je rješavanje nekih zahtjeva i donošenje nekih odluka o prihvatanju dokaza još u toku pred Vijećem ili Žalbenim vijećem",²

BUDUĆI da, u prilog Zahtjevu, tužilac navodi da nije u mogućnosti da podnese eventualni zahtjev za odobrenje da uloži repliku do 25. maja 2010. kao što to traži Vijeće u Nalogu od 21. aprila 2010., s obzirom na to da smatra da izvođenje dokaza odbrane nije u cijelosti završeno,³

¹ Zahtjev, par. 6 i 22.

² Nalog od 17. maja 2010., str. 3.

³ Zahtjev, par. 6, 8, 9, 11-13, 21 i 22.

BUDUĆI da tužilac smatra da ga na osnovu pravila 85(A) Pravilnika o postupku i dokazima (dalje u tekstu: Pravilnik) i jurisprudencije Međunarodnog suda,⁴ Vijeće ne može tužioca obavezati da unaprijed podnese zahtjev za repliku dok izvođenje dokaza odbrane još nije završeno; da ne može na taj način biti prisiljen da pogada koji bi još dokaz mogao biti uvršten u spis, što bi bilo nepravično i suprotno interesu pravde,⁵

BUDUĆI da u prilog argumentu da izvođenje dokaza odbrane još nije završeno, tužilac tvrdi da Vijeće još treba rješavati po više zahtjeva za prihvatanje dokaza i da Žalbena vijeće takođe treba riješiti interlokutornu žalbu Praljкове odbrane na "Odluku po zahtjevima Slobodana Praljka za prihvatanje dokaza na osnovu pravila 92bis Pravilnika" donesenu na povjerljivoj osnovi 16. februara 2010. (dalje u tekstu: Odluka u vezi s pravilom 92bis); tužilac tvrdi da s obzirom na to da nije upoznat s dokazima koji će biti uvršteni u spis i da ne zna do koje mjere oni mogu uticati na njegov izbor dokaza u replici,⁶ on u ovoj fazi ne može unaprijed sastaviti zahtjev za repliku,⁷

BUDUĆI da bi, prema mišljenju tužioca, rješavanje žalbe na Odluku u vezi s pravilom 92bis moglo značajno i suštinski uticati na fazu replike; da je naime moguće i pozivanje svjedoka radi unakrsnog ispitivanja na osnovu pravila 92bis Pravilnika; da bi to ispitivanje omogućilo timovima odbrane da pribave dodatne dokaze koji su tužiocu nepoznati,⁸

BUDUĆI da, konačno, tužilac ističe da bi obavezivanje tužioca da već sada odabere svoje protivdokaze moglo omogućiti Praljkovoj odbrani da u svjetlu tužiočeve replike izmijeni svoj prvobitni zahtjev u vezi s pravilom 92bis Pravilnika,⁹

BUDUĆI da Vijeće smatra da nije potrebno čekati podnošenje eventualnih odgovora branilaca šestorice optuženih s obzirom na to da je Zahtjev podnesen 25. maja 2010., na dan kada ističe rok koji je Vijeće odredilo za podnošenje eventualnog zahtjeva za repliku

⁴ *Tužilac protiv Lukića i Lukića*, predmet br. IT-98-32/1-AR73.1, Odluka po žalbi tužilaštva na Nalog Pretresnog vijeća da se protivdokazi u vezi s alibijem izvedu za vrijeme izvođenja dokaza tužilaštva", 16. oktobar 2008. (dalje u tekstu: Odluka u predmetu *Lukić*), par. 11 i 12.

⁵ Zahtjev, par. 6-10 i 14.

⁶ Zahtjev, par. 11 i 12.

⁷ Zahtjev, par. 3, 8, 11, 14 i 15.

⁸ Zahtjev, par. 14.

⁹ Zahtjev, par. 10.

na osnovu pravila 85(A)(iii) Pravilnika¹⁰ i da u svrhu valjanog provođenja pravde treba što prije donijeti odluku o tome da li je Zahtjev opravdan,

BUDUĆI da Vijeće, prije svega, konstatuje da je tužilac, u Obavještenju tužilaštva zavedenom na povjerljivoj osnovi 27. aprila 2010.,¹¹ obavijestio Vijeće o svojoj namjeri da podnese opšti zahtjev za repliku nakon okončanja izvođenja dokaza odbrane, napominjući istovremeno da je više zahtjeva za prihvatanje dokaza još neriješeno pred Vijećem i Žalbenim vijećem; da bi ta okolnost mogla odgoditi njegovu eventualne replike; da se, po mišljenju Vijeća, Obavijest tužilaštva ne može predstavljati službeni zahtjev za odlaganje roka za podnošenje zahtjeva za repliku;¹² da stoga Vijeće napominje da zahtjev za odlaganje roka za podnošenje zahtjeva tužilaštva za da uloži repliku rješava na dan kad je tužilac trebao da podnese takav zahtjev ako je to zaista bila njegova namjera,

BUDUĆI da, uprkos ovom izuzetno zakašnjelom zahtjevu, Vijeće podsjeća da je odbrana, suprotno onome što tvrdi tužilac u svom Zahtjevu, u cijelosti završila s izvođenjem svojih dokaza; da je Vijeće na to podsjetilo u više navrata, a posebno Nalogom od 21. aprila 2010. i Nalogom od 17. maja 2010. i to unatoč činjenici da Vijeće i Žalbeno vijeće trebaju riješiti još nekoliko zahtjeva; da, uostalom, tužilac nikad nije pobijao tu konstataciju;

BUDUĆI da tužilac, međutim, u prilog svom Zahtjevu tvrdi, prije svega, da mu još uvijek nije u cijelosti poznat sadržaj dokaza koje su ponudili timovi odbrane i koji su uvršteni u spis, jer Vijeće još treba riješiti više zahtjeva za prihvatanje dokaza, a posebno zato što Žalbeno vijeće još mora riješiti interlokutornu žalbu Praljkove odbrane na Odluku u vezi s pravilom 92*bis*; da iz tih razloga tužilac nije u mogućnosti da sada formuliše eventualnu repliku; da ga Vijeće ne može obavezati tužioca da to učini

¹⁰ Nalog od 21. aprila 2010., str. 3.

¹¹ "Obavještenje tužilaštva u vezi sa Zahtjevom za ponovno otvaranje dokaznog postupka tužilaštva i za repliku", podneseno na povjerljivoj osnovi 27. aprila 2010. (dalje u tekstu: Obavještenje tužilaštva).

¹² V. u vezi s tim Usmena odluka u vezi s obavještenjima stana u postupku, 15. juni 2009., transkript na francuskom (T(f)) str. 41355, u kojoj Vijeće podsjeća strane u postupku da ono rješava po nekom pitanju tek kad neka strana u postupku podnese zahtjev u valjanjoj formi.

unaprijed, jer se u tom slučaju ne bi poštovao redosljed izvođenja dokaza predviđen pravilom 85(A) Pravilnika,¹³

BUDUĆI da Vijeće smatra da pozivanje na Odluku u predmetu *Lukić*, kako bi se u Zahtjevu potkrijepio argument da Vijeće mora poštovati redosljed izvođenja dokaza, nije relevantno; da se naime u pitanju koje se postavlja u Odluci u predmetu *Lukić* radi o tome u kojem trenutku tužilac treba da pozove svjedoke optužbe kako bi pobio odbranu alibijem, odnosno da li se to treba učiniti tokom izvođenja dokaza tužilaštva ili u fazi replike; da je pretresno vijeće, uprkos odredbama pravila 85(A) i 67(B)(ii) Pravilnika, zatražilo od tužioca da izvede te dokaze prilikom izvođenja dokaza optužbe, a ne u fazi replike;¹⁴ da je Žalbeno vijeće prigovorilo pretresnom vijeću to što nije objasnilo zašto je u interesu pravde da se izmijeni redosljed izvođenja dokaza predviđen pravilom 85(A) Pravilnika;¹⁵ da su okolnosti potpuno različite u ovom predmetu s obzirom na to da su tužilac i timovi odbrane bili u mogućnosti da izvedu sve dokaze optužbe i odbrane prema redosljedu predviđenom pravilom 85(A) Pravilnika, i to bez obzira na status nekih dokaza koji Vijeće još nije riješilo; da se u ovom slučaju u Nalogu od 21 aprila 2010. nije radilo o tome da se tužilac obaveže na podnošenje zahtjeva za repliku prije nego što odbrana završi sa svojim izvođenjem dokaza, nego da se od njega zatraži da podnese taj zahtjev, ukoliko to želi, uzimajući u obzir sve dokaze s kojima je upoznat,

BUDUĆI da se, doista, Vijeće ne može složiti s argumentom tužioca da on nije u potpunosti upoznat s dokazima koje je odbrana uvrstila u spis, što ga navodno sprečava da podnese zahtjev za repliku jer bi ona u tom slučaju bila preuranjena; da, po mišljenju Vijeća tužilac poznaje sadržaj svih dokaznih predmeta koje je odbrana izvela pred Vijećem; da je imao priliku pobijati svaki od njih putem kontradiktorne rasprave; da je tužilac konkretno imao priliku da podnese svoje primjedbe u odnosu na zahtjev Praljkove odbrane koji je bio predmet Odluke Vijeća u vezi s pravilom 92*bis*,

BUDUĆI da Vijeće posebno napominje da se u pogledu pitanja iz Odluke u vezi s pravilom 92*bis* koje Žalbeno vijeće još rješava, čini se u najmanju ruku paradoksalnim da

¹³ Zahtjev, par. 6-9.

¹⁴ Odluka u predmetu *Lukić*, par. 11 i 12.

¹⁵ Odluka u predmetu *Lukić*, par. 23.

tužilac smatra potrebnim da čeka rješenje tog pitanja kako bi podnio eventualni zahtjev za repliku, napominjući pritom da su brojni dokazni predmeti za koje je Praljkova odbrana tražila prihvatanje na osnovu pravila 92bis irelevantni i redundantni;¹⁶ da Vijeće naime podsjeća da su dva od tri kriterija za repliku ti da se ona odnosi na neko značajno pitanje i da tužilac nije mogao razumno predvidjeti to pitanje; da se ne čini da je to slučaj sudeći i prema riječima samog tužioca;¹⁷

BUDUĆI da, zatim, što se tiče tvrdnje tužioca da bi Vijeće, po rješavanju pitanja Odluke u vezi s pravilom 92bis, moglo odlučiti da pozove svjedoke na unakrsno ispitivanje na osnovu pravila 92bis(C) Pravilnika i tako omogućiti odbrani da pribavi nove dokaze iz tih svjedočenja, Vijeće smatra da bi ono, ukoliko bi se u nekoj izjavi ili dijelu transkripta svjedočenja u nekom drugom predmetu radilo o nekom spornom ili suštinskom pitanju među stranama u postupku,¹⁸ doista moglo odlučiti, primjenjujući svoje diskreciono pravo, da odobri nekoj strani u postupku da provede unakrsno ispitivanje u okviru pravila 92bis(C) Pravilnika;¹⁹ da bi se uprkos tome to unakrsno ispitivanje moralo ograničiti na važne sporne tačke o kojima se radi u pismenoj izjavi ili transkriptu; da se to unakrsno ispitivanje ne bi moglo proširiti na druge teme ili omogućiti nekoj strani u postupku da predoči nove dokumente kako bi potkrijepilo svoju tezu; da se naime, ukoliko Vijeće naloži unakrsno ispitivanje u okviru pravila 92bis Pravilnika, strane u postupku neće moći poslužiti tim unakrsnim ispitivanjem da nastave potkrepljivati svoju tezu s obzirom na to da su, kao što je Vijeće ranije podsjetilo, sve strane u postupku, kako optužba, tako i svi timovi odbrane, završile izvođenje svojih dokaza;

BUDUĆI da, konačno, Vijeće konstatuje da je u svakom slučaju tužilac u svom Zahtjevu iznio samo teoretske argumente, a nije istakao nijedan konkretan dokaz koji je odbrana ponudila, u vezi s kojim Vijeće ili Žalbena vijeće još nije donijelo odluku, koji bi bio

¹⁶ Zahtjev, par. 15.

¹⁷ Zahtjev, par. 15; Preliminarni odgovor tužioca na Zahtjev Slobodana Praljka za prihvatanje pismenih izjava umjesto svjedočenja *viva voce* na osnovu pravila 92bis Pravilnika, 22. septembar 2009., str. 5.

¹⁸ *Tužilac protiv Slobodana Miloševića*, predmet br. IT-02-54-T, "Odluka po zahtevu optužbe za prihvatanje pismenih izjava u skladu sa pravilom 92bis", 21. mart 2002., par. 24 i 25; V. takođe "Odluka po Zahtjevu tužilaštva da se u spis uvrsti svjedočenje na osnovu pravila 92bis Pravilnika", 28. septembar 2006. par. 23 (dalje u tekstu: Odluka od 28. septembra 2006.).

¹⁹ V. na primjer Odluku od 28. septembra 2006., par. 35 i Odluku po zahtjevu tužilaštva za uvrštavanje u spis jedanaest svjedočenja na osnovu pravila 92bis Pravilnika", 14. februar 2007., par. 47.

dovoljno značajan utoliko što bi uticao na tezu tužioca ako bi bio uvršten u spis i zbog kojeg bi tužilac mogao podnijeti zahtjev za repliku prema strogim kriterijima za replike, odnosno da se replika mora baviti: (1) važnim pitanjem, (2) pitanjem koje je potaknuto dokaznim predmetima odbrane i (3) pitanjem koje tužilac nije mogao predvidjeti uz dužnu revnost,²⁰

BUDUĆI da stoga, Vijeće odlučuje da odbije Zahtjev i konstatuje istom prilikom da 25. maja 2010. tužilac nije podnio zahtjev za repliku,

IZ TIH RAZLOGA,

NA OSNOVU pravila 54 i 85(A) Pravilnika,

ODBIJA Zahtjev većinom glasova.

Sudije Jean-Claude Antonetti i Stefan Trechsel prilažu svaki svoje izdvojeno saglasno mišljenje. Sudija Árpád Prandler prilaže suprotno mišljenje.

Sastavljeno na engleskom i na francuskom jeziku, pri čemu je mjerodavna francuska verzija.

/potpis na originalu/

Jean-Claude Antonetti,
predsjedavajući Vijeća

Dana 3. juna 2010.

U Haagu (Nizozemska)

[pečat Međunarodnog suda]

²⁰ Razjašnjenje od 21. aprila 2010., str. 3 i 4., fusnota na str. 8 gdje se citira relevantna jurisprudencija u ovom slučaju: *Tužilac protiv Zejnila Delalića, Zdravka Mucića, zvanog Pavo, Hazima Delića i Esada Landže, zvanog Zenga*, predmet br. IT-96-21-A, Presuda, 20. februar 2001. par. 273, 275 i 276. Taj kriterij je primjenjen u *Tužilac protiv Stanislava Galića*, predmet br. IT-96-23-T, "Odluka o protivdokazima u postupku pobijanja", 2. april 2003., str. 2; *Tužilac protiv Pavla Strugara*, predmet br. IT-01-42-T, "Treća odluka o prihvatljivosti određenih dokumenata", 10. septembar 2004. par. 5; *Tužilac protiv Stanislava Galića*, predmet br. IT-98-29-T, "Odluka o dokazima u postupku pobijanja", 2. april 2003., par. 5; *Tužilac protiv Mladena Naletilića i Vinka Martinovića*, predmet br. IT-98-34-T, "Odluka o prihvaćanju dokaznih predmeta ponuđenih na usvajanje u postupku duplike", 23. oktobar 2002., str. 2; *Tužilac protiv Radislava Krstića*, predmet br. IT-98-33-T, "Odluka po prijedlozima odbrane da se izuzmu dokazni predmeti u postupku pobijanja i prijedlogu za nastavak postupka", 2. maj 2001., par. 11.

Izdvojeno saglasno mišljenje predsjedavajućeg Vijeća, sudije Jean-Claudea Antonettija

Većina Vijeća, sa kojom sam saglasan, odlučila je da odbije zahtjev tužilaštva. S obzirom na značaj te odluke, smatram da osobno moram iznijeti određeni broj argumenata koji nisu pomenuti u odluci.

Zahtjev tužioca treba da bude odbijen radi kašnjenja, jer je zaveden **25. maja 2010.**, na sam datum koji je Vijeće odredilo još **21. aprila 2010.** kao rok.

U njemu se prije svega iznosi da dokazni postupak odbrane još nije završen jer Vijeće još treba riješiti više zahtjeva za prihvatanje dokaza, kao i zbog činjenice da Žalbeno vijeće još nije donijelo odluku po žalbi Praljкове odbrane.

Želim da istaknem da je Vijeće preciziralo da je dokazni postupak bio završen 21. aprila 2010., pa samim tim i 17. maja 2010. Taj je dio već utvrđen i ne može se dovoditi u pitanje. Odluke koje se još trebaju donijeti o prihvatanju dokaza su odluke tehničke prirode koje se tiču nekoliko desetaka dokaznih predmeta od hiljada koji su već prihvaćeni. O tim dokazima tužilac je imao priliku iznijeti svoje mišljenje, kako o njihovoj relevantnosti tako i o dokaznoj vrijednosti; stoga nema razloga da se postupak odgađa pozivajući se na pitanje prihvatljivosti dokaza.

Što se tiče konkretno pitanja svjedoka koji bi mogli biti pozvani na osnovu pravila *92bis*, a što ovisi o odluci koju treba donijeti Žalbeno vijeće i koja još nije donesena, želim napomenuti sljedeće:

Prije svega tužilac će trebati navesti **faktor** koji opravdava pozivanje svjedoka radi unakrsnog ispitivanja u smislu pravila 92(A)(ii)(c). Taj faktor se, po mom mišljenju, može ocjenjivati u odnosu na hiljade već prihvaćenih dokaza i sve dokumente zajedno. Dakle potrebno je da to zaista bude odlučan faktor!

Osim toga, želim precizirati da je Praljčkova odbrana imala na raspolaganju 55 sati da posveti svojim svjedocima (svjedočenje optuženog, svjedoci *viva voce*, svjedočenja na osnovu pravila *92ter* i *92bis*).

Uputivši praktično u zadnji čas svoj zahtjev za prihvatanje svjedoka na osnovu pravila 92bis, riskirala je da više nema vremena na raspolaganju, s obzirom na to da je utrošila gotovo svo svoje vrijeme (53 sata i 27 minuta).

Takođe, treba precizirati da je prilikom dodjeljivanja vremena odbrani (55 sati) uzeto u obzir to da tužilac treba imati isto vrijeme za unakrsno ispitivanje svjedoka; stoga pozivanje u ovom trenutku svjedoka na osnovu pravila 92bis radi unakrsnog ispitivanja zaista postavlja problem u pogledu vremena.

Što se tiče ukupnog vremena koji je odbrana iskoristila, ona je imala 971 sat i 49 minuta, a gotovo istu količinu vremena i tužilac za unakrsno ispitivanje. Statut zahtjeva od **nas** da budemo **brzi**. Postavlja se pitanje ne trebamo li sve učiniti da zadovoljimo taj zahtjev? Da li je, dakle, razumno reći da je nakon više od četiri godine suđenja još uvijek potrebno da se ispituje neki svjedok na osnovu pravila 92bis? Ne mislim da je tako, tim više što sam ispitaio izjave tih svjedoka.

Osim toga, valja podsjetiti da strana koja traži prihvatanje svjedoka na osnovu pravila 92bis može u svakom trenutku povući te svjedoke, što je uostalom tužilac i učinio kada nije doveo dva svjedoka za čije je izjave tražio prihvatanje i za koje je Vijeće odlučilo da će biti unakrsno ispitani.

Od kraja saslušavanja svjedoka odbrane, kasnimo, tim više što još uvijek nije riješeno pitanje dnevnika generala Mladića.

Takođe imam na umu činjenicu da će stranama u postupku trebati više mjeseci da pripreme svoje završne podneseke i da će Vijeće utrošiti više mjeseci na razmatranje.

/potpis na originalu/

Jean-Claude Antonetti,
predsjedavajući Vijeća

Dana 3. juna 2010.

U Haagu (Nizozemska)

Izdvojeno saglasno mišljenje sudije Trechsela

Saglasan sam sa dispozitivom ovog naloga, ali uz ponešto različito obrazloženje. Doista, nisam posve bez razumijevanja za zabrinutost tužioca. Iako je strogo uzevši tačno, kao što je to izloženo u našem nalogu, da je odbrana završila s izvođenjem svojih dokaza, ipak stoji da Vijeće još nije prihvatilo, odnosno odbilo neke dokaze. Istina, to su dokazi koji nisu nužno bitni – ako mogu upotrijebiti gastronomsku usporedbu, radi se o mrvicama koje ostaju nakon obroka. Međutim, sudski postupci su, prema mom iskustvu, prepuni iznenađenja, i ne bih mogao unaprijed isključiti mogućnost, mada je ona vrlo mala, da se prilikom eventualnog unakrsnog ispitivanja nekog svjedoka na osnovu pravila 92bis Pravilnika pojavi nešto što može potaknuti tužioca na repliku.

Međutim, čak i da se pretpostavi da postoji takva mogućnost, način na koji je tužilac postupio je neprihvatljiv. Doista, imao je na raspolaganju dva ispravna puta. S jedne strane umjesto da uputi Vijeću samo obavještenje u kojem navodi teškoće koje pominje u zahtjevu, mogao je odmah zatražiti od Vijeća produžetak roka. No on je čekao do zadnjeg dana zadatog roka da to učini, stavivši Vijeće pred gotov čin. Alternativno, mogao je, ako je to bilo potrebno, odmah podnijeti zahtjev za repliku na temelju dokaza koji su bili u potpunosti prihvaćeni do 25. maja 2010., zadržavajući mogućnost da insistira na svom zahtjevu u malo vjerojatnom slučaju da dokazi prihvaćeni poslije tog datuma to opravdavaju. No on je izabrao treći put, koji, međutim, nije moguć.

Stoga nije iskoristilo priliku da zatraži repliku, budući da je zahtjev za produženje roka morao biti odbijen.

/potpis na originalu/

sudija Stefan Trechsel,

Dana 3. juna 2010.

U Haagu (Nizozemska)

Suprotno mišljenje sudije Árpáda Prandlera

1. Glasao sam protiv ove odluke jer vjerujem da su pravo tužilaštva na "repliku" i pravo odbrane na "dupliku", u skladu s pravilom 85(A) Pravilnika o postupku i dokazima, suštinska prava i za tužilaštvo i za odbranu, što se ne može odbiti na zapravo proceduralnoj osnovi.

2. U posljednjem paragrafu obrazloženja Odluke "... Vijeće odlučuje da odbije Zahtjev i konstatuje istom prilikom da 25. maja 2010. tužilac nije podnio zahtjev za repliku," istina je da u "Zahtjevu tužilaštva u vezi s izvođenjem dokaza u okviru replike" nema jasnog zahtjeva za repliku, ali u pragrafu 22 (Zaključak) "tužilaštvo traži da Pretresno vijeće odloži rok tužilaštvu za identifikovanje dokaza koje će eventualno izvesti u okviru predložene replike do zaključenja izvođenja dokaza odbrane". Ovo po mom mišljenju znači da je tužilac htio da produži rok za identifikovanje dokaza koje će eventualno izvesti u okviru replike, ali se istovremeno podrazumijeva i navodi da će tužilac podnijeti svoje konkretne prijedloge kasnije. Tužilaštvo nadalje tvrdi da se (od njega) ne treba tražiti da navede dokaze koje će izvesti u okviru replike nekoliko mjeseci prije nego se zaključi izvođenje dokaza odbrane. U vezi s tim se poziva na odluku Žalbenog vijeća prema kojoj "se od tužilaštva ne može tražiti da izvede protivdokaze u vezi s alibijem za vrijeme izvođenja dokaza tužilaštva samo zato što je odbrana dostavila najavu o odbrani alibijem....itd." (*Tužilac protiv Lukića*, predmet br. IT-98-32/1-AR73.1).

3. Imajući u vidu gorenavedeno, ne mogu se složiti sa odlukom koju je donijela većina Vijeća prema kojoj "Vijeće ... konstatuje ... da tužilac nije podnio zahtjev za repliku". Kao što sam gore naveo, po mom mišljenju "Zahtjev tužilaštva u vezi s izvođenjem dokaza u okviru replike" je zapravo izražavanje namjere da se podnesu dalji dokazi u svrhu postupka pobijanja i stoga je u interesu pravde tužiocu trebalo naložiti da formuliše svoju namjeru na jasniji način u razumnom vremenskom roku.

/potpis na originalu/

sudija Árpád Prandler,

Dana 3. juna 2010.

U Haagu (Nizozemska)